

Lemfældige kommuner svigter unge. Tvind er ikke svaret

Benny Andersen, formand for Socialpædagogerne

HÅNDTERING: Efter at have fulgt DR's dokumentarserie om Tvind og deres tilbud på det sociale område, sidder jeg hovedrystende tilbage. Igen har jeg fået demonstreret, hvor lemfældigt kommunerne håndterer de udsatte, som har aller mest brug for hjælp. Det er mig ganske enkelt ubegribeligt, at så mange kommuner ikke holder øje med deres investering; ikke holder øje med, at de rent faktisk får den kvalitet, de betaler for.

Ud af Socialpædagogernes næsten 40.000 medlemmer arbejder kun meget få på Tvind-tilbuddene, men jeg kerer mig alligevel. For dette handler ikke bare om Tvind. Det handler om den måde, kommunerne prioriterer på herhjemme, og det

handler om de børn og unge, der ikke får den hjælp, de skal have.

Det er tankevækkende, at når en kommune skal sætte et byggeri i gang, er der udbudsmateriale med opstillede krav til dem, der vil byde ind på opgaven - lige fra organiseret arbejdskraft til miljøkrav. Men når børn skal anbringes og have hjælp, så ser vi, at der ofte vælges det billigste tilbud uden at skele til, hvilken faglighed der er ude på stedet.

Vi ser unge, der anbringes på botilbud, hvor de slet ikke passer ind - og hvor der ikke er den nødvendige faglighed. Vi har også set, at Tvind lader underbetalt udenlandsk arbejdskraft uden faglige forudsætninger indgå i arbejdet med børn med meget sammensatte og komplekse problemer. Altså: Social dumping på et område, hvor der mest af alt er brug for faglighed, specialisering

og kontinuitet. Det er ikke bare vanvittigt ud fra et fagligt synspunkt, men også dyrt på sigt ikke at sætte tidligt ind med den rette hjælp. Der skaltes og valtes med børns liv, og vi ødelægger deres chance for at få det bedre, hvis ikke vi prioriterer at give dem solid faglighed og gode tilbud. For de findes! Fagligt kompetente døgninstitutioner med rette personalesammensætning, målgrupper og faglighed. Desværre bliver der bare færre af dem, når kommunerne i stigende grad sender børnene til billigere steder uden den fornødne faglighed. Jeg håber, at kommunerne derude har set med. Besind jer og tag moralsk og økonomisk ansvar for dem, der har brug for jeres hjælp.

Brug pengene klogt og invester i de rette tilbud - til gavn for børnene og kommunekassen.

“Alternativet er i større splid med sig selv, end offentligheden hidtil har været klar over med klikedannelser og fraktioner, hvor der endda er udpeget en gruppe omkring Elbæk med tilnavnet "boybandet", der har sat sig for tungt på magten.

JARL CORDUA, LIBERAL KOMMENTATOR, PÅ ALTINGET.DK

Parkering. Private parkeringselskaber skaber forvirring

Jørgen Mejrup, Niels Juels Vej 36, Svendborg

P-HALLØJ: Forvirringen på parkeringsområdet er total. Klagerne strømmer ind.

Overtræder man P-reglerne på offentlige P-pladser, er det en strafbar handling, jvf. EU og Højesteret. Men bliver man taget i "snyd" på private pladser, så overtrædes loven om ejendomsret og aftaleloven, og så er det ikke helt så "kriminelt."

En afgiftsovertrædelse på en offentlig plads koster 510 kr. mens ejerne af de private pladser stort set kan tage lige, hvad det passer dem. For tiden 750 kr.

En parkeringsovertrædelse var ind til 1971 generelt et civilretligt anliggende - ind til Højesteret med Den Europæiske Menneskerets Kommission i ryggen bestemt, at forseelsen skulle høre ind under straffeloven, der stiller meget større krav til beviserne. ("Man er uskyldig, indtil det modsatte er bevist.")

Trafikanter, der bliver pålagt en P-bøde, beskyttes retsligt set betydeligt bedre end overtræderen på den private P-plads, hvor der jo nærmest hersker standardtilstand, og ejerne kan stille alle de krav, der passer dem - også om afgiftens størrelse. Det sid-

Her falder hammeren. Bilisten kommer tilbage til bilen, der har kvitteringer for ankomst og betalt parkering. Som ekstra belønning havde P-kontrolløren hæftet en kontrolafgift på 750 kr. for "ugyldig parkering."

ste sker, selv om afgiften ikke må være urimelig. Og det tolkes som om, den skal være identisk med P-afgiftens størrelse på de offentlige pladser.

Det store nordeuropæiske P-selskab, Q-Park administrerer alene i Danmark 55.000 parkeringspladser, der hedder henholdsvis Q-Park, Car Park og DK Parkering.

Det er Q-park, der håndhæver "loven" på den famøse P-plads i Korsgade i Svendborg, hvor i hundredvis af parkanter har måttet lette på tegnebogen. På pladsen er opstillet både P-automater og skiltet med P-begrænsning. Og det må Q-Park ikke, for-

di det skaber forvirring om, hvilke regler der skal følges.

Jeg gruer ved tanken om, at forholdene på de tre førnævnte pladser er lige usympatiske. Og jeg står helt uforstående overfor, hvorfor en så stor anerkendt P-koncern vil lægge navn til den slags.

Ved Højesterets afgørelse i 2010 skete der det, man med et fint ord kalder et paradimeskift. Og det betyder på almindelig dansk, at de private P-operatører må se i øjnene, at lovene - også for de private aktører harmoniseres i overensstemmelse med EU-retten og Højesterets afgørelse, der har "lovrang."

Udrejsecenter Sjælsmark er ikke et sted for børn

UDLÆNDINGEORDFØRER
I ENHEDSLISTEN

JOHANNE SCHMIDT-
NIELSEN

Børns Vilkår er klare i spytet. Udrejsecenter Sjælsmark i den nord-sjællandske kommune Hørsholm er ikke et sted for børn. Organisationen vurderer, at børn max. bør opholde sig dér i 14 dage. Og Røde Kors' børnepsykologer bakker op. Alligevel har Inger Støjberg besluttet, at børnefamilier skal overføres til centeret. For forældrene har fået afslag på asyl.

PÅ SJÆLSMARK MÅ man ikke lave sin egen mad. Morgenmad, frokost og aftensmad skal indtages i cafeteriaet. For nogle lyder det måske befriende at slippe for den daglige madlavning, men for børnene er det ikke godt. Ifølge direktør i Børns Vilkår Rasmus Kjeldahl er flere af børnene på centeret bange for at komme i cafeteriaet. Den ro og det nærvær med familien, som måltidet helst skulle omkranses af, eksisterer ikke.

På værelserne i centeret må man hverken have mikroovn eller køleskab. Blandt børnene findes piger og drenge, som har boet i Danmark hele deres liv. Før de kom til Sjælsmark, boede de enten på et almindeligt asylcenter - hvor man for eksempel må lave sin egen mad - eller i en mindre bolig i tilknytning til et asylcenter.

DEN ORDNING BLEV i sin tid gennemført af Anders Fogh efter massiv debat om børnene i asylsystemet. Anders Fogh kom frem til, at vi som samfund ikke kan acceptere, at børn tilbringer hele deres barndom i et center. For det ved vi, at de bliver syge af. Men hvis de bor i en udebolig, er det så ikke det samme som at give dem asyl?

Nej. Far og mor må stadig ikke arbejde, og i det sekund, det bliver muligt at hjemsende dem, vil politibilen komme og hente dem. Forældrene le-

ver altså med præcis samme usikkerhed som i centrene.

Den usikkerhed kan næppe undgå at smitte af på børnene, men børnenes hverdag i en bolig uden for centeret kommer alligevel til at minde lidt mere om et almindeligt børneliv.

Typisk har børnene også fået adgang til folkeskolen og lever derfor ikke længere hele deres liv i en lukket centerverden fyldt af ængstelige voksne i krise.

FOR MIG AT se er der ingen tvivl om, at Anders Fogh-modellen er langt mere fornuftig og forsvarlig. Netop den model har Støjberg imidlertid forkastet. Desværre med opbakning fra ikke alene Dansk Folkeparti, men også Socialdemokraterne.

Nu bliver børnefamilierne overført til Sjælsmark. Også selvom intet tyder på, at de kan udsendes det næste lange stykke tid. Med andre ord: De bor permanent på udrejsecenteret.

MEN KAN FORÆLDRENE ikke bare rejse hjem til deres eget land - de har jo fået afslag på asyl? Nogle kan. Danmark kan ikke udsende dem med tvang, for så vil hjemlandet ikke tage imod dem, men de kan godt rejse frivilligt. Det vil de imidlertid ikke.

Årsagen er i de fleste tilfælde, at de frygter for deres liv.

FLYGTNINGENÆVNET ER KOMMET frem til, at den frygt er ubegrundet. Og i nogle tilfælde ville det sandsynligvis være bedre for familien at tage imod hjælp til at vende hjem.

Men uanset hvad må man spørge sig selv, om det virkelig er rimeligt, at børnene bøder for forældrenes beslutning?

Sådan gør vi ikke normalt i Danmark. Hvis forældre træffer beslutninger, vi som samfund er uenige i, så forsøger vi at beskytte børnene. Ikke det modsatte.

DET ER I virkeligheden såre simpelt. Børn bør ikke tilbringe deres barndom i udrejsecentre. For det ved vi, at de ikke kan holde til. Og børn er børn. Også selvom de er børn af forældre, som har fået afslag på asyl.